

AYŞE ERBULAK

AİLE CİNAYETLERİ

“AİLE” adı altında çocuklara her türlü baskıyı,
eziyeti ve tacizi yapan akrabalara, onların susan
yakınlarına, susarak çocukluklarını
öldüren anne ve babalara...

KİTAPTA GEÇEN OLAYLARIN TAMAMINA YAKINI
HİÇ KONUŞULAMAYAN GERÇEKLERDEN İBARETTİR.
BİR POLİSİYE YAZARI OLARAK İŞİN İÇİNE
“GERÇEK” CİNAYETİ BEN KARIŞTIRDIM.
AMA BU DÜNYADA ASIL CİNAYETİ
SUSAN İNSANLAR İŞLİYOR...

Bilge
Salim
Baykurt
Cankurt
Vedat

İsimleriniz bende saklı...
Umarım artık bulunduğunuz yerde huzuru
bulmuřsunuzdur...

Kim Kimdir?

BİLGE DÖNMEZ – Ev kadını,
Salim Dönmez'in eşi D.1940

SALİM DÖNMEZ – Karacı
Albay, Bilge Dönmez'in eşi
D.1915

BAYKURT DÖNMEZ – Bilge
ve Salim'in büyük oğlu
D.1956

CANKURT DÖNMEZ – Bilge
ve Salim'in ortanca oğlu D.
1958

VEDAT DÖNMEZ – Bilge
ve Salim'in en küçük oğlu
D.1969

ŞÜKRİYE ERTÜRK – Bilge
Dönmez'in annesi D.1920

KADİR ERTÜRK – Bilge
Dönmez'in babası D.1910

YAŞAR ERTÜRK – Bilge
Dönmez'in abisi D.1938

DR. AZİZ BÜKER – Sarı
Yaz Bakımevi Sahibi / Berna
Büker'in eşi D.1968

BERNA BÜKER – Sarı Yaz
Bakımevi Sahibi / Aziz
Büker'in eşi D.1965

SEDEF GÜLER – Sarı Yaz
Bakımevi çalışanı D.1998

ŞEVKET BOSTANCI – Salim
Dönmez'in Tarsuslu akrabası
ve Şule'nin abisi D.1957

MYRAM BOSTANCI – Şevket
Bostancı'nın Alman eşi
D.1957

ŞULE DAL – Salim
Dönmez'in Tarsuslu akrabası
ve Şevket'in kardeşi D.1960

CANAN HAUGEN – İsveç
Stockholm'de oturan bir
Türk vatandaşı D.1949

FETHİ – Vedat Dönmez'in
sınıf arkadaşı D.1969

YEŞİM – Baykurt'un nişanlısı
D. 1965

BİRİNCİSİ DEDEKTİF –
Paspal giyinen ve küstah D.
1978

İKİNCİ DEDEKTİF – Sürekli
tablet kullanıp, konuşulanlar
hakkında not alan ve
içlerinde en sessiz olan
D.1980

ÜÇÜNCÜ DEDEKTİF – İş
adamı görünümlü D.1979

1. BÖLÜM

1999 İstanbul

Arka odadan gelen hırıltılı öksürüğe aldırmadı. Artık alıştığı o rahatsızlık veren gürültüyü pek umursamıyordu. Gözlerini tavana dikti. Daracık tek kişilik yatağından kalkmasıyla, uzun gömlek şeklindeki geceliğini çıkartıp ona çok benzeyen ev elbisesini giymesi bir oldu. Boyamayı çoktan bıraktığı için yer yer kırçılmış hafif dalgalı saçlarını taramadan siyah bir lastikle arkadan öylesine topladı. Ayaklarını sürüyerek mutfağa geçmesi, çay suyunu koyması, buzdolabından kahvaltılıkları çıkartıp sofrayı kurması, her şeyden azar azar bir tepsiye koyup hazırlaması, o sırada kaynayan suyu demliğe dökmesi, küçük cam bardağını ocağın yanına koyması gerekiyordu. Bu hareketleri daha yapmadan hepsini tek tek gözünün önünden geçirdi. Çünkü her gün aynı olan rutinleri vardı; öğle ve akşam yemeği, ilaçlar, evin temizliği, dört kişiden çıkan çamaşırlar... Artık ütü yapmaktan vazgeçmiş, şöyle eliyle sıvazlayıp el ütüsü yapıp, kaldırıyordu yerlerine. Bütün bunları bir robot bile çok rahat yapardı. O da bir robottu, hiçbir şey hissetmiyordu. Bu dünyada geçirdiği ellidokuz yılının kırktan fazla yılı çok ağır geçmişti. Artık yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu, sadece nefes alıp veriyordu.

Uzun yıllardır tek başına uyuduğu yatağı, koskoca evin daracık odasındaki küçücük dünyası, iki oğlu ve tüm ısrarlarına rağmen yanına taşınmayıp aynı sokakta tek başına yaşayan anacığıyla sınırlıydı, ah bir de o bilinmezlik. Canı, ciğeri, can paresi... *Neredesin* diye iç geçirdi, günde binlerce kez olduğu gibi. Artık öldüğü haberini bile almaya razıydı, yeter ki bir haber gelseydi. Neredeyse sekiz ay olmuştu. *Acaba bir yolunu bulup yurt dışına kaçıp orada hayata yeniden mi başladı?* diye düşündü, sonra da gözlerini adeta Allah'a dua eder gibi yukarı çevirip "Keşke Tanrım, sen yardım et de öyle olsun." diye mırıldandı.

İçerden sürekli gelen gök gürültüsünün sesine alışmıştı, tıpkı tren yollarının kenarında oturanların bir müddet sonra o sese alışıp hiç duymamaları gibi.

Tuvalete yöneldi, kapı kilitliydi, kesin ortanca oğluydu içerdeki. Onu beklemeden mutfığa gitti. Çay suyunu koydu. Hırıltılı gök gürültüsünün arasına sıkıştırılmış zorla boğazdan çıkan fısıltıyla adını duydu:

"Bilge Hanım..."

Duymazdan gelip işini yapmaya devam etti. Tuvaletin kapısının açıldığını duyunca hemen oraya meyletti. Büyük oğlu daha kalkmazdı, biliyordu ama gene de hızlıca yürüdü dar koridorda.

"Annem, günaydın annem, bakkala gideyim mi annem, annem, annem ne istersin, söyle annem?"

"Şişt yavaş ol, babanı rahatsız edeceksin," diye cevapladı ortanca oğlu Cankurt'u.

"Bu ne gürültü?" diye sesini daha da yükseltip bağırarak odasından çıktı bütün heybetiyle büyük oğlu Baykurt.

Oysa evdeki tek gürültü içerdeki odadan gelendi. Bir de Bilge'nin içinde bağırın, göğsünü yumruklayan, ama asla kanatlarını

açıp uçmayan, onun elini kolunu bağlayan canavarın bağırsıklarıydı. Onu kimse duyamazdı.

“Yavaş ol Cankurt, bak abini uyandırmışın.” dedi. Dünyanın en güzel sarışın mavi gözlü bebeğiydi o, ah o menenjit gelip de oğlunun zekâsını, aklını yarım bırakana kadar.

“Beni uyandıran Cankurt değil, sensin, Allah belanı versin. Her sabah seni ölü bulacağım umuduyla kalkıyorum ama hâlâ yaşıyorsun. Neden ölmüyorsun anne? Neden bu içerdeki pisliği öldürüp sen de gebermiyorsun? Hatta o pislikten sonra Cankurt’u ve beni de neden öldürmüyorsun anne? Sen nasıl yaşamaya devam ediyorsun, bütün bu olanlara nasıl dayanıyorsun?” diye ağzından tükürükler saçarak banyoya girip kapıyı da bomba gürültüsüyle çarptı. Ses evin içinde öyle yükseldi ki içeriden gelen hırıltı bile bir anlığına da olsa kesilmişti.

Bilge gözlerini yere devirdi, Cankurt kendi küçük dünyasına daldı, kesilen gök gürültüsüyle birlikte eve ölüm sessizliği çöktü. Ama kimse ölmüyordu.

Şimdilik...

2024 Ocak İstanbul

Sarı Yaz Bakımevi'nin ortak alanında yirmi kadar yaşlı insan oturmaktaydı. Salon ilk bakışta çok şık ve bakımlı bir kafeyi andırırsa da dikkatli bakan biri aslında birçok şeyin yalapaşap yapılmış makyajdan ibaret olduğunu anlardı. Masalardaki yarı ütülü beyaz örtülerin üstünü ilk bakışta pek de anlayışlamayan plastik çiçekler süslüyordu. Duvardaki plazma televizyon, ilk çıkan en eski modellerden biriydi. Salondaki sakinler ne olduğunu pek de anlamadan öylesine ara ara bakıyorlardı. Kiminin kendinde olduğu mimiklerinden belliydi ama bazıları vardı ki gözlerinin parlaklığı gitmiş, boş boş tavana bakıp bu dünyadan göçecekleri günü bekliyordu. Kelimenin tam anlamıyla, "Taksimetreği dolduruyorlardı." Nadir de olsa aralarında konuşuyorlardı.

"Ah be Bilge Hanımcığım, burada hepimizin ne hikâyeleri var ama seninki de pek acıklı be kardeşim. Hadi senden büyükler neyse ama dağ gibi iki genci toprağa vermek de ne büyük acıdır." diye konuşmaya başladı Semahat Hanım. Hemen akabinde de orta parmağı ile tahta masaya iki kere tıklayıp sağ kulak memesini aşağı doğru çekti ve devam etti: